

Zbogom, An elko

Blog

Posted by:

Objavljeno: 2008/9/3 13:54:55

Umro je Anđelko Erceg. Osnivač i urednik „Makarske kronike“.
Upoznao sam ga početkom 1989. u redakciji tadašnjih „Radničkih novina“.
Od toga prvog susreta pa do njegovog preranog odlaska bili smo prijatelji.
Kada sam jutros na portalima vidio tu vijest, najprije pomislih „Pa ne valjda on. To je neki drugi Anđelko“. Ušli smo se prije mjesec dana. Pozvao me da svakako ljetos posjetim njegove Tuzle i redakciju „Makarske kronike“ na koju je bio tako ponosan. Nije mi ni spomenuo da je bolestan. Ni sada ni prošle jeseni kada me posjetio u Saboru. O sebi zapravo nikada ni nije puno govorio.

Umro je Anđelko Erceg. Osnivač i urednik „Makarske kronike“.
Upoznao sam ga početkom 1989. u redakciji tadašnjih „Radničkih novina“.
Od toga prvog susreta pa do njegovog preranog odlaska bili smo prijatelji.
Kada sam jutros na portalima vidio tu vijest, najprije pomislih „Pa ne valjda on. To je neki drugi Anđelko“. Ušli smo se prije mjesec dana. Pozvao me da svakako ljetos posjetim njegove Tuzle i redakciju „Makarske kronike“ na koju je bio tako ponosan. Nije mi ni spomenuo da je bolestan. Ni sada ni prošle jeseni kada me posjetio u Saboru. O sebi zapravo nikada ni nije puno govorio.

Kao novinar „Radničkih novina“ zaslužan je za otvaranje medijskog prostora nama, tada „disidentskim“ sindikatima. Omogućio je meni, Milanu Krivokućiću, Vesni Kanižaj i Mladenu Mesiću prvo javno iznošenje oštarih kritika na tadašnji sindikalni pokret, novih ideja i legitimnost novih sindikata koji su nastajali.

Praćenje sindikalnog pokreta nastavio je i kao novinar „Slobodne Dalmacije“ a posebice u „Novom listu“. Ranih devedesetih bio je jedan od rijetkih novinara (uz Ljubinku Marković i Ljubicu Gatarić) koji su u „dušu“ poznavali sve i svakoga u hrvatskom sindikalnom pokretu.

No, te njegove simpatije za nove ideje i ljude u sindikalnom pokretu nisu ga priječile da istovremeno bude oštar kritičar. Zapravo, bio je moj najoštrij kritičar. Na stranicama „Novog lista“ vodili smo doista žestoke polemike. Ali ti javni sukobi nisu bili na osobnoj ravni.

Razmjenjivali smo argumente o idejama, potezima, akcijama, stavovima...

Uvijek je od mene tražio da budemo jasniji, agresivniji, odlučniji.

Pitah ga jednom prilikom: „Pa dobro Anđelko, što si toliko oštar prema meni? O drugima malo a po meni udariš kad se sjetiš!“

„Od drugih ne otkujem više, to je njihov limit, ali ti moraš više. Tvoja je odgovornost najveća, a na tebi je najveća i centralna i vi morate trasirati put razvoja sindikalizma“.

Otvaranjem javnih rasprava o tripartitnom socijalnom dijalogu pripomogao je osnivanju Gospodarsko-socijalnog vijeća još 1993., dvije godine prije no što je ono ustanovljeno Zakonom o radu. Pozitivnom stavom o kolektivnom pregovaranju i kolektivnim ugovorima utjecao je na formiranje javnog mjenja o kolektivnim ugovorima i pripomogao potpisivanju prvog (općeg) kolektivnog ugovora u samostalnoj Hrvatskoj.

Anđelka je krasila jedna rijetka ljudska osobina: različita poslovna mišljenja ili stavovi pa čak i javne polemike nisu ga priječile da u osobnom odnosu s nekim može ostati dobra, čak i prijatelj. Naravno da je za to bila potrebna puna iskrenost i vjerovanje jedan drugome. Isto smo se sastajali u jednom kafiću na „Britancu“. I ono što mi je u tim, ponekad dugim razgovorima znao reći ali i ono što je u novinama napisao, isto su zapravo bili najbolji savjeti. Tada sam naučio da je najbolji savjetnik onaj koji te najviše kritizira.

Prelaskom u „Jutarnji list“ prestaje se baviti samo sindikatima i socijalnim temama. Moram priznati da me je 2002. iznenadio svojom odlukom da se iz Zagreba vrati u Makarsku. Sjećam se našeg razgovora na tu temu. Zapravo, pozvao me je da se nađemo u Zagrebu na kavi jer želi sa mnom prodiskutirati o jednoj ideji, kako reče. Našli smo se na terasi „našeg“ omiljenog kafića na „Britancu“. „Uj stari, ja sam odlučio vratiti se doli. Ne mogu više ovdje, gušim se. Idem doli i pokrenuti lokalnu novinu. Što ti misliš?“ Paf!!! Doista sam ostao paf! Imao je vrstu viziju, volju i strašno energiju. Na rastanku mi reče „Mala redakcija, oštre teme i mladi novinari, mora uspjeti!“ Prvi broj „Kronike“ poslao mi je poštom. Bez pisamca, bez riječi. Kao da mi je poručivao „Vidiš, mora uspjeti“.

S dubokim poštovanjem i dugim sjećanjem na tebe, Anđelko.